

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Sáu, ngày 04/11/2022.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 1058

“BỒ TÁT TU HÀNH THIỆN CĂN DUY NHẤT CHÍNH LÀ TINH TẤN”

“*Tinh chuyên*” là chúng ta không xen tạp, chuyên nhất một pháp tu, chuyên nhất một hướng đi. Chúng ta đã học hơn 1000 đề tài, có một số người mới vào học nhưng cũng có rất nhiều người đã nghỉ học. Chúng ta giải đãi, tạp loạn nên chúng ta rất khó có thể chuyên nhất một pháp môn. Chúng ta giải đãi nên chúng ta không vượt qua được tập khí. Chúng ta tạp loạn nên chúng ta không thể chuyên nhất. Chúng ta có tập khí sâu dày đó là giải đãi, trong giải đãi có buông lung, lười biếng, dằn dả. Chúng ta xen tạp vì chúng ta tiếp nhận quá nhiều thông tin, chúng ta đưa nhiều thông tin vào trong A-lại-da-thức nên tâm chúng ta bị nhiễu động. Chúng ta giải đãi, tạp loạn thì chắc chắn chúng ta không thể có thành tựu.

Hòa Thượng nói: “***Bồ Tát tu hành có một pháp duy nhất là tinh tấn***”. “*Tinh*” là tinh chuyên. “*Tấn*” là tiến bộ. Các Ngài tinh chuyên tu hành nên các Ngài có tiến bộ. Việc tu hành cũng giống như chúng ta kéo lửa. Chúng ta đang kéo mà chúng ta dừng lại thì chúng ta không thể tạo ra lửa. Nếu chúng ta cố gắng, kiên trì hơn một chút thì chúng ta có thể làm được. Trong tu hành cũng vậy, chúng ta phải vượt qua tập khí của chính mình. Tất cả chỉ là thói quen. Giống như người có thói quen hút thuốc, uống rượu nếu không được đáp ứng thì họ sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Hòa Thượng nêu ra hai chướng ngại lớn nhất của chúng sanh chúng ta đó là giải đãi và tạp loạn. Chúng ta giải đãi thì chúng ta sẽ chểnh mảng, lười biếng. Hiện tại, tập khí nặng nhất của chúng ta là ham ngủ. Có một người 3 giờ sáng qua nhà tôi để lạy Phật nhưng anh ta chỉ qua được 3 ngày thì không qua nữa. Đó là họ “*tinh tướng*” chứ không phải “*tinh tấn*”!

Hôm trước, tôi phải di chuyển nhiều, mỗi ngày tôi giảng 2, 3 lần nên buổi tối tôi ngủ một giấc rất say. Sáng hôm sau, mặc dù tôi quên không đặt chuông báo thức nhưng khi đến giờ, tôi cũng không thể ngủ thêm được nữa. Tôi đã có thói quen dậy sớm. Chúng ta phải dừng

mãnh vượt qua tập khí của mình. Chúng ta đã thua một lần thì chúng ta sẽ thua đến lần thứ hai và thua mãi mãi.

Hòa Thượng nói: **“Ngày nay, chúng ta tu học ở trạng thái giải đãi, xen tạp, loạn động”**. Hòa Thượng xuất thân trong nghèo khó nhưng Ngài luôn nỗ lực vượt qua mọi khó khăn. Ngài là **“vạn thế sư biểu”**, tấm gương về sự dũng mãnh, tinh tấn trong tu hành cho muôn đời. Chúng ta muốn có thành tựu ở trong Phật pháp hay thế gian pháp thì chúng ta cũng cần tinh tấn. Nếu ở thế gian, chúng ta giải đãi chúng ta cũng không thể có thành tựu. Trong Phật pháp cũng vậy!

Khi nhỏ, tôi rất thích đọc tiểu thuyết kiếm hiệp của nhà văn Kim Dung nhưng từ khi tôi gặp được Hòa Thượng thì tôi chỉ đọc sách của Ngài và nghe Ngài giảng. Có người nhờ tôi dịch đĩa của một vị khác thì tôi cũng từ chối. Đó chính là chúng ta gìn giữ sự tinh chuyên, không để mình loạn động.

Hòa Thượng nói: **“Nhiều đời Tổ Sư Đại Đức hay thậm chí các Cư sĩ tại gia có thành tựu vì họ cả một đời chuyên nhất. Thế gian pháp hay xuất thế gian pháp, chúng ta muốn có thành tựu chúng ta nhất định phải tinh chuyên”**. Các Ngài tinh tấn và chuyên nhất nên các Ngài có thành tựu. Chúng ta giải đãi, xen tạp nên chúng ta không có thành tựu. Chúng ta có bệnh trầm trọng là giải đãi. Chúng ta gặp một chút bệnh khở, một chút khó khăn, chướng ngại thì chúng ta bỏ cuộc. Mỗi chúng ta đều có bệnh khở, chúng ta không thể đợi hoàn toàn hết bệnh thì mới bắt đầu hy sinh, phụng hiến. Thân chúng ta có bệnh khở, tâm chúng ta loạn động nên chúng ta phải dũng mãnh, tinh tấn vượt qua. Trong đời chúng ta đã rất nhiều lần bỏ cuộc. Nếu khi gặp chướng ngại tôi cũng bỏ cuộc thì tôi không thể dịch được đĩa của Hòa Thượng, chúng ta cũng không thể học được hơn 1000 chuyên đề. Chúng ta muốn có thành tựu, chúng ta nhất định phải tinh, nhất định phải chuyên, nhất định phải thuận!

Hòa Thượng nói: **“Phật pháp đặc biệt hơn thế gian pháp. Thế gian pháp thì “cách nghề như cách núi”, mỗi nghề có những đặc trưng khác nhau. Phật pháp thì “quán thông”. Chỉ cần chúng ta thông đạt một bộ Kinh thì tất cả bộ Kinh khác chúng ta đều thông đạt”**. Chúng ta chuyên cần, chuyên nhất học pháp với Hòa Thượng thì trong tất cả các lĩnh vực, chúng ta đều có thể chia sẻ mà không cần phải chuẩn bị trước. Trong nhà Phật nói: **“Nhất Kinh thông, nhất thuyết Kinh thông”**. Người thế gian cho rằng, họ phải học nhiều để họ có nhiều kiến thức. Hòa Thượng khuyên chúng ta: **“Trong đời này chúng ta chỉ cần chuyên tinh một bộ Kinh. Sau khi chúng ta khai ngộ, thông đạt một bộ Kinh thì tất cả bộ Kinh chúng ta đều thông đạt. Đây là sự thật!”**.

Hòa Thượng nói: **“Nếu chúng ta học mọi thứ thì chúng ta không thông đạt thứ gì. Chúng ta nhất định phải một môn thâm nhập. Sau khi chúng ta chân thật thông đạt, chúng ta cũng giống như các bậc Tổ Sư Đại Đức, tất cả đều quán thông”**. Có một vị Thầy, sắp tới trong ngày Lễ vía Phật A Di Đà chúng ta sẽ được gặp, Thầy không học qua trường lớp, không có bằng cấp cao. Khi một số Tiên sĩ đến chùa, họ muốn hợp tác với Thầy nhưng họ ái ngại vì Thầy không có bằng cấp. Khi nhỏ, Thầy chỉ học bằng một cuốn từ điển nhưng hiện tại, Thầy đã thông đạt Hán văn cổ. Thầy có thể dịch những bản Tam Tạng Kinh điển cổ xưa nhất mà người ngày nay không dịch được. Đó là lợi ích của sự chuyên tinh. Trong việc tu hành cũng vậy, chúng ta phải **“Nhất môn thâm nhập, trường kỳ huân tu”**. Chúng ta rất dễ bị dẫn dụ. Nhiều người xen tạp muốn dẫn dụ những người khác xen tạp với họ. Họ muốn trên bước đường **“sinh tử”** có nhau. Có rất nhiều người cũng muốn kéo tôi xen tạp cùng họ.

Hòa Thượng nói: **“Người thế gian, ở trường học phải chuyên tâm một môn học, ở trong xã hội phải chuyên tinh một nghề. Trong sự tu hành thì chúng ta chuyên tinh một môn thì chúng ta sẽ có thành tựu”**. Trong bộ sách **“Cao Tăng chuyện”**, ghi chép lại việc tu hành có thành tựu của nhiều đời Tổ Sư Đại Đức. Các Ngài có thành tựu vì các Ngài có chuyên, tinh, thuần. Chúng ta không chuyên, tinh, thuần mà chúng ta giải đãi nên chúng ta không thể có thành tựu.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta không có thành tựu vì chúng ta không tập trung tinh thần, thời gian, sức lực để chuyên tâm vào một phương diện”**. Chúng ta chuyên công vào một phương diện thì nhất định phương diện đó chúng ta sẽ thành công. Người thế gian nói: **“Chế tâm nhất xứ, vô sự bất biện”**. Tâm chúng ta tập trung về một nơi thì không có việc gì chúng ta không làm được. Chúng ta tu hành không có lực vì chúng ta chưa tập trung tinh thần, thể lực, thời gian để chuyên tu một pháp môn. Hàng ngày, chúng ta vẫn phân tán tinh thần vào những tập khí, phiền não. Chúng ta lãng phí thời gian làm những việc không cần thiết nên chúng ta không thể có thành tựu. Chúng ta có thể có một chút thành tựu ở thế gian nhưng những thành tựu này chỉ làm chúng ta thêm lớn **“danh vọng lợi dưỡng”**. Những thành tựu này không giúp chúng ta giải thoát mà làm chúng ta càng trở nên lui sụt.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta muốn làm Phật Bồ Tát thì chúng ta phải chuyên cần, tinh tấn”**. Người thế gian nỗ lực, phấn đấu ở nhiều phương diện nên tinh thần, thể lực của họ bị phân tán. Chúng ta tu hành, chúng ta phải giữ tâm thanh tịnh. Chúng ta xen tạp thì pháp chúng ta đang tu sẽ bị mất đi sự tinh chuyên. Hòa Thượng nói: **“Chúng ta có đủ can đảm, suốt cuộc đời này chỉ niệm một câu A Di Đà Phật không?”**. Nếu chúng ta muốn khi chúng

ta lâm chung, trong A-lại-da-thức chúng ta chỉ nhớ câu “**A Di Đà Phật**” thì chúng ta làm như lời Hòa Thượng đã dạy. Nếu câu “**A Di Đà Phật**” không phải là diệu pháp thì Hòa Thượng sẽ không khuyên chúng ta như vậy! Nhiều người không đủ can đảm nên họ làm cho tâm họ nhiễu động, tâm của họ không còn tinh chuyên. Từ những xen tạp nhỏ mà tâm chúng ta loạn động. Chúng ta không thể tinh chuyên vì tín tâm của chúng ta chưa đủ. Tôi tin Hoà Thượng nên tôi tin vào câu “**A Di Đà Phật**”.

Nhiều người nghe nói phải chuyên tâm niệm câu “**A Di Đà Phật**” thì họ buông bỏ tất cả, không làm gì. Họ coi tất cả những việc khác là xen tạp. Chúng ta giữ nội tâm thanh tịnh nhưng chúng ta vẫn tận tâm tận lực làm việc lợi ích chúng sanh. Tất cả việc chúng ta làm là vì chúng ta từ bi xuất phương tiện. Chúng ta làm nhưng không lưu lại trong tâm, trong tâm chúng ta chỉ một câu “**A Di Đà Phật**” niệm đến cùng.

Chúng ta chỉ chuyên niệm hay chúng ta chỉ làm việc lợi ích chúng sanh thì chúng ta cũng đều không thể có thể trụ. Chúng ta hoằng dương Phật pháp, lợi ích chúng sanh đó là chúng ta phát Tâm Bồ Đề. Có người cho rằng tôi giảng “**Đệ Tử Quy**” là xen tạp, họ chỉ một lòng chuyên niệm nhưng không phát Tâm Bồ Đề. Nếu chúng ta chỉ một lòng chuyên niệm thì sau một thời gian tu hành tâm chúng ta vẫn tràn đầy phiền não, chúng ta sẽ muốn tìm pháp tu khác. Chúng ta làm một việc mà chúng ta lưu lại, chấp trước, dính mắc trong tâm thì đó là chúng ta xen tạp. Hàng ngày, tâm chúng ta vẫn đang xen tạp “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*tham, sân, si, mạn*”.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

*Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót.
Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập
mang lại lợi ích cho mọi người!*